

שְׁוִיֵתִי ה' לְפָנָי תְּבוֹד

מַעֲשֵׂה
מֵרַב וּבֶן יָחִיד

כּוֹלֵל תַּקּוּן הַכָּלְלִי

הוצאת

מלא נביש מנוח

לעלוי נשמת הרה"ח ישראל בער אודסר זצ"ל

תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל

תלמידו של הרב משה ברסלבר זצ"ל

תלמיד מוהרנ"ת זיע"א

תלמידו המובהק של רבה"ק מוהר"ן מברסלב

נ נח נחמ נחמן מאומן זי"ע ועבי"א

ולעלוי נשמת

עמרם יוסף ב"ר משה נחום הלוי הורביץ זצ"ל

מאיר עקביא בן יעקב ימיני זצ"ל

אהרון בן יעקב פיץ זצ"ל

ת.נ.צ.ב.ה

התשע"ד

נא לשמור על קדושת הספרון

מַעֲשֵׂה ח'י

מֵרֵב וּבֵן יָחִיד

(קנין תקס"ז)

מַעֲשֵׂה בָּרֵב אֶחָד שָׁלֵא הָיָה לוֹ בָּנִים. אַחֲר־כֵּן הָיָה לוֹ בֶּן יָחִיד וְגִדֵּל אוֹתוֹ וְהָשִׂיא אוֹתוֹ, וְהָיָה יוֹשֵׁב בְּעֵלְיָהּ וְלָמַד בְּדֶרֶךְ אֶצֶל הַגְּבִירִים, וְהָיָה לוֹמֵד וּמְתַפְּלֵל תָּמִיד, רַק שֶׁהָיָה מְרָגִישׁ בְּעֵצְמוֹ שֶׁחָסֵר לוֹ אֵיזָה חֶסְרוֹן, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַהוּ, וְלֹא הָיָה מְרָגִישׁ טַעַם בְּלִמּוּדוֹ וּבְתַפְּלוֹתוֹ. וְסִפֵּר לְפָנָי שְׁנֵי אֲנָשִׁים בְּנֵי הַנְּעוּרִים, וְנָתַנוּ לוֹ עֲצָה שִׁיסַע לְאוֹתוֹ צַדִּיק. וְאוֹתוֹ בֶּן הַנ"ל עָשָׂה מִצְוָה שֶׁבֵּא עַל-יָדָהּ לְבַחֲמֵינַת מְאוּר הַקָּטָן. וְהִלֵּךְ אוֹתוֹ הַבֶּן יָחִיד וְסִפֵּר לְאָבִיו, בְּאֲשֶׁר שָׂאֵינוֹ מְרָגִישׁ טַעַם בְּעִבּוּדָתוֹ, כִּנ"ל וְחָסֵר לוֹ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַהוּ. בְּכֵן הוּא רוֹצֵה לְנַסֵּעַ לְאוֹתוֹ צַדִּיק.

והשיב לו אביו: איך אתה. בא לנסע אליו?
 הלא אתה למדן יותר ממנו ומיחס יותר
 ממנו? לא נאה לך לנסע אליו, בלך מדרך זו,
 עד שפנע אותו לנסע. וחזר ללמודו ושוב
 הרגיש חסרון, כנ"ל, והתיעץ שוב עם אותן
 האנשים הנ"ל, ויעצו אותו במקדם לנסע
 להצדיק, ושוב הלך לאביו, והטה אותו אביו
 ומנע אותו כנ"ל. וכן היה כמה פעמים.

והבן הנ"ל היה מרגיש שחסר לו, והיה
 מתגעגע מאוד למלאות חסרונו, ולא ידע
 מהו, כנ"ל, ובא עוד לאביו והפציר בו, עד
 שהכרח אביו לנסע עמו, כי לא רצה להנח
 אותו לנסע לבדו, מחמת שהיה בן יחיד.
 ואמר לו אביו: הלא תראה שאסע עמך,
 ואראה לך שאין בו ממש. ואסרו המרכבה
 ונסעו. אמר לו אביו: בזה אנסה: אם יתנהג
 בסדר, הוא מן השמים, ואם לאו – אינו מן

השמים, ונחזור. ונסעו ובאו אל גִּשְׁר קָטָן, ונפל סוס אחד, והמרפכה נתהפכה וכמעט נטבעו. אמר לו אביו: ראה שאינו מתנהג בסדר, ואין הנסיעה מן השמים, וחזרו. וחזר הבן ללמוד, ושוב ראה החפרון שתסר לו ואינו יודע. וחזר והפציר באביו בנ"ל, והכרח לנסע עמו שנית וכשנסעו העמיד אביו הנסיון כבראשונה אם יתנהג בסדר. ונדמן כשהיו נוסעים ונשברו שני הידות (שקורין אקסין), ואמר לו אביו: ראה שאינו מתנהג לנו לנסע, כי האם זה דרך הטבע, שישתברו שני האקסין? וכמה פעמים שנסעו עם המרפכה הזאת, ולא נדמן בזאת. וחזרו. וחזר הבן הנ"ל לדרכו, בנ"ל (הינו ללמודו וכו', בנ"ל), ושוב הרגיש החפרון, בנ"ל, והאנשים יעצו אותו לנסע. וחזר לאביו והפציר אותו, בנ"ל, והכרח לנסע עמו עוד.

ואמר לו הבן שלא נעמד עוד על נסיון כזה,
 כי זה דרך הטבע, שנופל סוס לפעמים, או
 שנשתברין האקסין, אם לא שיהיה איזה
 דבר מרגש מאד. ונסעו ובאו לקרעטשטמע
 (אכסניה) ללון, ומצאו שם סוחר, והתחילו
 לספר עמו בדרך הסוחרים, ולא גלו לו שהם
 נוסעים לשם, כי הרב היה מתבייש בעצמו
 לומר שנוסע לאותו הצדיק, והיו מדברים
 מעסקי העולם, עד שבסבוב הדברים הגיעו
 לספר מצדיקים, היכן נמצאים צדיקים,
 וספר להם ששם נמצא צדיק, ושם, ושם,
 והתחילו הם לדבר מהצדיק שנסעו אליו.
 השיב להם: זה? (בלשון תמה) הלא קל הוא,
 כי אני נוסע עכשו ממנו, ואני הייתי שם,
 שהיה עובר עברה. ענה אביו ואמר לבנו:
 הראית, בני, מה שזה הסוחר מספר לפי
 תמו: והלא הוא נוסע משם. וחזרו לביתם.

וּנְפֹטֵר אוֹתוֹ הַבֵּן, וּבֹא בְחֵלוֹם לְהִרְבֵּה הַנֶּ"ל
 אָביו, וְרָאָה אוֹתוֹ שֶׁהָיָה עוֹמֵד בְּכַעַס גָּדוֹל
 וְשָׁאַל אוֹתוֹ: לָמָּה אַתָּה בְּכַעַס כָּל־כֶּךָ?
 וְהָשִׁיב לוֹ שִׁיָּסַע לְאוֹתוֹ הַצַּדִּיק הַנֶּ"ל (שְׁרָצָה
 לְנִסְעֵ עִם בְּנוֹ אֱלִיו, כַּנֶּ"ל), וְהוּא יָגִיד לָךְ עַל
 מָה אָנִי בְּכַעַס. וְהִקִּיץ, וְאָמַר שֶׁמִּקְרָה הוּא.
 אַחֲר־כֶּךָ חָלַם לוֹ עוֹד כַּנֶּ"ל, וְאָמַר שֶׁהוּא
 גַּם־בֶּן חֵלוֹם שָׂוֵא, וְכֵן עַד שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים.
 וְהִבִּין: הֵלֵא דָבָר הוּא. וְנָסַע לְשָׁם. וּפָגַע
 בְּהַדְרָךְ אֶת הַסּוֹחֵר שֶׁפָּגַע מִקִּדְמָה, בְּעֵת שֶׁנָּסַע
 עִם בְּנוֹ, וְהִכִּיר אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ: הֵלֵא אַתָּה הוּא
 שֶׁרְאִיתִיךָ בְּאוֹתוֹ הַקָּרְעֻטְשָׁמַע? וְהָשִׁיב לוֹ:
 בּוֹדְאִי רְאִיתָ אוֹתִי. וּפְתַח פִּיו וְאָמַר לוֹ: אִם
 תִּרְצָה, אֶהְיֶה בּוֹלֵעַ אוֹתְךָ. אָמַר לוֹ: מָה אַתָּה
 מְדַבֵּר? הָשִׁיב לוֹ: זְכוּר אַתָּה, כְּשֶׁנָּסַעְתָּ עִם
 בְּנֶךָ. וּבִתְחִלָּה נָפַל סוֹם עַל הַגֹּשֶׁר וְחִזְרָתָ.
 אַחֲר־כֶּךָ נִשְׁבְּרוּ הָאֲקָסִין, אַחֲר־כֶּךָ פָּגַעְתָּ בִּי,

ואמרתִי לָךְ שֶׁהוּא קָל. וּמֵאַחַר שֶׁפִּטְרָתִי
 אוֹתוֹ, אֶת בְּנֶךְ, עִבְשׁוּ אֶתָּה רִשָּׁאֵי לְנִסְעָ, כִּי
 הוּא הָיָה בְּחִינַת מְאוֹר הַקָּטָן, וְהַצְדִּיק הַנִּלְוֵל
 הוּא בְּחִינַת מְאוֹר הַגָּדוֹל, וְאִם הָיוּ מְתוּעָדִים
 יַחַד, הָיָה בָּא מְשִׁיחַ; וְכִיּוֹן שֶׁפִּטְרָתִי אוֹתוֹ,
 אֶתָּה רִשָּׁאֵי לְנִסְעָ. וּבְתוֹךְ דְּבָרָיו נֶעְלַם, וְלֹא
 הָיָה לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר. וְנִסְעָ הָרַב אֶל הַצְדִּיק
 וְצִעֲקָ: חֲבֵל, חֲבֵל, חֲבֵל עַל דְּאֲבָדִין וְלֹא
 מִשְׁתַּכְּחִין. הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יֹשִׁיב נְדָחֵינוּ בְּקָרוֹב,
 אָמֵן.

וְזֶה הַסּוּחַר הַנִּלְוֵל הָיָה הַסֵּמֶן "ד"מ"ם בְּעֶצְמוֹ
 (שֶׁנִּדְמָה לְסוּחַר וְהִטְעָה אוֹתָם, וְאַחֲרֵי־כֵן
 בְּשִׁפְנֵעַ שְׁנִית בְּהָרַב הַנִּלְוֵל, הַתְּנַרְהָ עִמּוֹ
 הוּא בְּעֶצְמוֹ עַל אֲשֶׁר שָׁמַע לְעֶצְתוֹ, כִּי כֵן
 דָּרְכוּ, כִּידוּעַ) הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַצִּילֵנוּ.

לקוטי עצות מהדורא בתרא (צדיק פ"ו).
(מובא שם תמצית כל הענין הנ"ל בקצרה)

כל זמן שאין האדם זוכה להתקרב באמת אל הצדיק האמת אזי אף-על-פי שלומד ומתפלל תמיד אף-על-פי-כן אינו זוכה להרגיש טעם אמתי בלמודו ותפלתו. ואם היה משים אל לבו היטב היה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון ואינו יודע מה (ובאמת החסרון הוא מצד שלא זכה להתקרב לצדיק אמתי שיאיר לו האמת) ואשרי למי שזוכה להתקרב להצדיק האמת בעולם הזה בחיים חיותו כי הבעל דבר מניח את עצמו על זה מאד למנוע את האדם מזה כל ימי חייו חס ושלום. מאחר שעקר שלמות קדשת יהדותו תלוי בזה. ולפעמים יש אדם שעושה מצוה בזאת שבא על-ידי-זה לבחינת מאור הקטן

ואלמלי הָיָה הָאָדָם הַזֶּה זֹכֵחַ לְהִתְקַרֵּב אֶל
 הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאֹר הַגְּדוּל
 בְּכָר הָיָה בָּא מְשִׁיחַ. וְהָיָה תְּקוּן הָעוֹלָם
 בְּשִׁלְמוֹת, וְהָאָדָם הַזֶּה אָף שִׁישׁ לוֹ גְּעֻגוּעִים
 וְכִסּוּפִים גְּדוּלִים מִסְתַּמָּא לְהִתְקַרֵּב לְזֶה
 הַצַּדִּיק אֲךָ הַבֶּעַל דְּבַר מִתְנַגֵּר בְּזֶה הָאָדָם
 בְּיוֹתֵר, וּמְזַמֵּן לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת אַחֲרוֹת בְּכָל
 פַּעַם בְּפֶרֶט מְנִיעַת הַמּוֹחַ וְכ"ו, וְעַקֵּר הַמְּנִיעָה
 עַל יְדֵי שְׂמֵת לִבֵּשׁ הַס"ם עֲצָמוֹ בְּאִיזָה חוֹלְקִים
 וּבוֹדִים הַדּוֹבְרִים עַל הַצַּדִּיק עֲתֵק וְכ"ו, עַל־כֵּן
 צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ שִׁיזְכֶּה
 לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וּלְהִתְקַרֵּב בְּאֲמֵת לְהַצַּדִּיק
 הָאֲמֵת.

נ נח נחמ נחמן מאומן

ספר

תקון הכללי

הוא תקון הברית (פמבאר בלקומי מותר"ן
ח"א כט אות ד). והוא תקון למקרה לילה
חס ושלום, לומר אלו העשרה מןמורי
תהלים באותו היום שקרה לו. הוציאו
מהעולם אל הגלוי, אדוננו מורנו ורפנו
הקדוש צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור
חכמה, רפנו נחמן בן פיגא בן שמחה,
נ נח נחמ נחמן מאומן זכר צדיק וקדוש
לברכה, זכותו יגן עלינו אמן:

הַבְּטָחַת רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לַבְּרָכָה

אָמַר, שְׁנַם כִּי יִמְלֹאוּ יָמָיו, אֲזִי אַחַר
הַסְתַּלְקוֹתָיו, מִי שְׂיָבוֹא עַל קְבָרוֹ וַיֹּאמֶר שֵׁם אֱלֹהֵי
הָעֶשְׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלִּים הַנִּלְוֵל, וַיִּתֵּן פְּרוּטָה
לְצַדִּיקָה [עֲבוֹרוֹ], אֲפֹלוּ אִם גָּדְלוֹ וְעֲצָמוֹ עֲוֹנוֹתָיו
וַחֲטָאָיו מְאֹד מְאֹד חָס וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאַמֵּץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל לְאַרְךָ וּלְרַחֵב לְהוֹשִׁיעוֹ וּלְתַקְּנוֹ וְכוּ'.
וְאֲנִי חֹזֵק מְאֹד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֲךָ בְּזֶה אֲנִי
חֹזֵק בְּיוֹתֵר, שְׂאֵלוֹ הָעֶשְׂרָה קְפִיטֵל מוֹעִילִים
מְאֹד מְאֹד. וְאֵלוֹ הֵן הָעֶשְׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלִּים:
ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז,
ק"נ, בְּאֲשֶׁר כָּבֵר נִדְפְּסוּ כַּמָּה פְּעָמִים.

קוֹדֵם שְׂיִתְחִיל בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים יֹאמֵר זֶה:

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נִרְיַעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה
פָּנָיו בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נִרְיַע לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל
יְהוָה, וּמִלְךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח
את בוראי. לשם יחוד קדשא בריך הוא
ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טוב לומר זאת לפני העשרה מזמורים

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורי
תהלים אלו לכל הצדיקים האמתים
שבודרנו, ולכל הצדיקים האמתים שוכני
עפר קדושים אשר בארץ המה, ובפרט
לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע
מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא בן שמחה,
נ נח נחמ נחמן מאומן, אשר גלה ותקן לומר
אלו העשרה מזמורי תהלים בשביל תקון
הברית, זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל,
אמן.

טז

- א. מִכֶּתֶם לְדוֹד, שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָךְ:
 ב. אִמְרַת לַיהוָה אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבֹתַי בַּל עָלִיד:
 ג. לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי כָּל
 חֲפְצֵי בָם:
 ד. יִרְבוּ עֲצוּבוֹתֶם אַחַר מְהָרוֹ, בַּל אֲסִיד
 נִסְכִּיהֶם מָדָם, וּבַל אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל
 שְׁפָתַי:
 ה. יְהוָה מְנַת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיד גּוֹרְלִי:
 ו. חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעָמִים, אַף נִחַלַת שְׁפָרָה
 עָלַי:
 ז. אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אַף לִילוֹת
 יִסְרוּנִי כְּלִיוֹתַי:
 ח. שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְּמִיד, כִּי מִימִינִי בַּל
 אֲמוּט:

ט. לְכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אַף בְּשָׂרֵי יִשְׁכַּן
לְבַטָּח:

י. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֵׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ
לְרֵאוֹת שָׁחַת:

יא. תוֹדִיעַנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבְעַ שְׂמָחוֹת אֶת
פְּנֵיךָ, נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נַעַח:

לב

א. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נָשׂוּי פָשַׁע בְּסוּי
חַטָּאָה:

ב. אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאִין
בְּרוּחוֹ רְמִיָה:

ג. כִּי הִתְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשֵׂאֲנָתִי כָּל הַיּוֹם:

ד. כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נְהַפְּךָ לְשֶׂדִי
בְּתַרְבֵּי קִיץ סָלָה:

ה. חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, אמרתי
אודה עלי פשעי ליהוה, ואתה נשאת עון
חטאתי סלה:

ו. על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא,
רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו:

ז. אתה סתר לי** מצר תצרני, רני פלט
תסובבני סלה:

ח. אשכילך ואורך בדרך זו תלך, איעצה
עליך עיני:

ט. אל תהיו כסוס כפרד אין הבין, במתג ורסן
עדיו לבלום בל קרב אליך:

י. רבים מכאובים לרשע, והבוטח ביהוה
חסד יסובבנו:

יא. שמחו ביהוה וגילו צדיקים, והרנינו כל
ישרי לב:

**כאן צריך להפסיק מעט (לקו"מ ח"א סימן רי"ג)

מא

- א. לְמַנְצַחַת מְזֻמּוֹר לְדָוִד:
- ב. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ
יְהוָה:
- ג. יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיְחַיֶּהוּ וַאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל
תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיָּבִי:
- ד. יְהוָה יִסְעָדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ
הַפִּכֶת בְּחַלְיוֹ:
- ה. אָנִי אֶמְרֵתִי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי
חֲטָאתִי לָךְ:
- ו. אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ:
- ז. וְאִם בָּא לְרְאוֹת שְׂוֹא יְדַבֵּר, לִבּוֹ יִקְבֹּץ אָזֶן
לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר:
- ח. יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שִׁנְאֵי, עָלִי יַחְשְׁבוּ
רָעָה לִי:

ט. דְּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף
לְקוּם:

י. גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחַתִּי בּוֹ אוֹכֵל
לְחָמִי, הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב:

יא. וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּן וְחַקִּימָנִי, וְאַשְׁלֶמָה לָּהֶם:

יב. בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתָ בִּי, כִּי לֹא יִרְיעַ
אִיבִי עָלַי:

יג. וְאַנִּי בְּתַמִּי תִמְכַּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם:

יד. בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד
הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב

א. לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי קִרְחַ:

ב. כְּאֵיל תַּעְרוֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, כִּן נַפְשֵׁי תַעְרוֹג
אֱלֹהֵיךָ אֱלֹהֵים:

- ג. צְמָאָה נַפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מָתִי אָבּוֹא
וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים:
- ד. הִיָּתָה לִי דְמַעְתִּי לָחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאָמַר
אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיִה אֱלֹהֶיךָ:
- ה. אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נַפְשִׁי, כִּי אֶעְבֵּר
בְּסֶף אַדְדִּים עַד בַּיִת אֱלֹהִים, בְּקוֹל רִנָּה
וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג:
- ו. מֶה תִּשְׁתַּחֲוֶי נַפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פְּנִיֹו:
- ז. אֱלֹהֵי, עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶת, עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְהֶרְמוֹנִים מֵהַר מְצָעַר:
- ח. תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנֹרִיךָ, כָּל
מִשְׁבְּרֶיךָ וְגַלְיֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ:
- ט. יוֹמָם יִצְוָה יִהְיֶה חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי:

- י. אומרה לאל סלעי למה שכחתני, למה קדר
אלך בלחץ אויב:
- יא. ברצה בעצמותי חרפוני צוררי, באמרם
אלי כל היום איה אלהיך:
- יב. מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי,
הוחילי לאלהים כי עוד אודנו, ישועת פני
ואלחי:

נט

- א. למנצח אל תשחת לדוד מכתם, בשלח
שאול וישמרו את הבית להמיתו:
- ב. הצילני מאיבי, אלהי, ממתקוממי תשגבני:
- ג. הצילני מפעלי און, ומאנשי דמים הושיעני:
- ד. כי הנה ארבו לנפשי, יגורו עלי עזים, לא
פשעי ולא תטאתי יהוה:

ה. בלי עון ירוצון ויכוננו, עורה לקראתי
וראה:

ו. ואתה יהוה אלהים צבאות אלהי ישראל,
הקיצה לפקוד כל הגוים, אל תחזן כל בגדי
און סלה:

ז. ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר:

ח. הנה יביעון בפיהם הרבות בשפתותיהם,
כי מי שמע:

ט. ואתה יהוה תשחק למו, תלעג לכל גוים:

י. עזו אליך אשמרה, כי אלהים משגבי:

יא. אלהי חסדי יקדמני, אלהים יראני בשררי:

יב. אל תהרגם פן ישכחו עמי, הניעמו בחילך
והורידמו, מגננו אדני:

יג. חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם,
ומאלה ומכחש יספרו:

- יד. כלה בחמה כלה ואינמו, וידעו כי אלהים
 מושל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו. וישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר:
 טז. המה יגיעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו:
 יז. ואני אשר עזר וארגז לבקר חסדך, כי
 היית משגב לי ומנום ביום צר לי:
 יח. עזי אליך אומרה, כי אלהים משגבי אלהי
 חסדי:

עז

- א. למנצח על ידותון לאסף מזמור:
 ב. קולי אל אלהים ואצעקה, קולי אל אלהים
 והאזין אלי:
 ג. ביום צרתי אדני דרשתי, ידי לילה נגרה
 ולא תפוג, מאנה הנחם נפשי:

- ד. אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמֶיָהּ, אֲשִׁיחָה וְתַתְּעַטְפֵּנּי
רוּחֵי סֵלָה:
- ה. אֲחֻזֶּת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
- ו. אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה,
וַיַּחַפֵּשׂ רוּחִי:
- ז. הֲלַעֲוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא יִסִּיף לְרָצוֹת
עוֹד:
- ח. הָאִפֶּס לְנִצָּחַת חֶסֶדּוֹ, נֹמֵר אֲמֹר לְדֹר וָדֹר:
הַשִּׁבְחָה חֲנוּת אֵל, אִם קָפִיץ בְּאֵף רַחֲמָיו
סֵלָה:
- ט. וְאֲמַר חֲלוֹתֵי הַיָּא, שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיּוֹן:
אֶזְכֹּר מֵעֲלִי יְהוָה, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ:
וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
אֱלֹהִים בִּקְדֹשׁ הַרְבֵּךָ, מִי אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:
אֲתָה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֵא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָךְ:

- טז. גאלת בזרוע עמך, בני יעקב ויוסף סלה:
- יז. ראוך פנים אלהים, ראוך פנים יחילו, אף ירגזו תהמות:
- יח. זרמו פנים עבות, קול נתנו שחקים, אף חצצוף יתהלכו:
- יט. קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל, רגזה ותרעש הארץ:
- כ. פים דרבה ושבילך בפנים רבים, ועקבותיך לא נדעו:
- כא. נחית כצאן עמך, ביד משה ואהרן:

ע

- א. תפלה למושה איש האלהים, אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר:
- ב. בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל:

- ג. תֵּשֶׁב אָנוּשׁ עַד דָּכָא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם:
- ד. כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶה בְּלִילָה:
- ה. זְרַמְתֶּם שָׁנָה יְהִיו, בְּבִקְרָךְ כְּחֻצִיר יַחֲלֶף:
- ו. בְּבִקְרָ יִצִּיץ וְחֲלָף, לְעָרֵב יְמוּלֵל וַיִּבֶשׁ:
- ז. כִּי כָלֵינוּ בְּאַפָּךְ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ:
- ח. שָׁתָה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ, עָלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנֶיךָ:
- ט. כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כָּלֵינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ הַגָּה:
- י. יָמֵי שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבֶם עָמַל וְאָוֶן, כִּי גַז חִישׁ וְנָעָפָה:
- יא. מִי יוֹדֵעַ עֵז אַפָּךְ, וּכְיִרְאֵתְךָ עִבְרַתְךָ:
- יב. לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה:
- יג. שׁוּבָה יְהוָה עַד מָתִי, וְהִנָּחֶם עַל עִבְדֶיךָ:

יד. שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֻדָּךְ, וּנְרַנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל יְמֵינוּ:

טו. שִׁמְחֵנוּ בַּיּוֹמֹת עֲנִיתָנוּ, שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:

טז. יִרְאֵה אֵל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלָּה, וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם:

יז. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

קה

א. הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:

ב. שִׁירוּ לוֹ זַמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל נַפְלְאוֹתָיו:

ג. הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה:

ד. דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ, בִּקְשׁוּ פָנָיו תָּמִיד:

ה. זָכְרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפֶּתִיו וּמִשְׁפָּטָיו פִּיו:

- ו. זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו:
- ז. הוא יהוה אלהינו, בכל הארץ משפּטיו:
- ח. זכר לעולם בריתו, דבר צוה לאֵלֶף דור:
- ט. אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישחק:
- י. ויעמידה ליעקב לחק, לישראל ברית עולם:
- יא. לאמר לך אתן את ארץ כנען, חבל נחלתכם:
- יב. בהיותם מתי מספר, כמעט ונגרים בה:
- יג. ויתהלכו מגוי אל גוי, מפמלקה אל עם אחר:
- יד. לא הניח אדם לעשקם, ויזכח עליהם מלכים:
- טו. אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל תרעו:
- טז. ויקרא רעב על הארץ, כל מטה לחם שָׁבַר:
- יז. שֶׁלַח לַפְּנֵיהֶם אִישׁ, לַעֲבֹד נִמְכַר יוֹסֵף:
- יח. ענו בכבל רגלו, ברזל באה נפשו:

- יט. עד עת בא דברו, אמרת יהוה צרפתהו:
 כ. שלח מלך ויתירוהו, משל עמים ויפתחהו:
 כא. שמו אדון לביתו, ומשל בכל קנינו:
 כב. לאסר שריו בנפשו, וזקניו יחבם:
 כג. ויבא ישראל מצרים, ויעקב גר בארץ חם:
 כד. ויפר את עמו מאד, ויעצמהו מצריו:
 כה. הפך לבם לשנא עמו, להתנפל בעבדיו:
 כו. שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר בו:
 כז. שמו בם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם:
 כח. שלח חשד ויחשד, ולא מרו את דברו:
 כט. הפך את מימיהם לדם, וימת את דגתם:
 ל. שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם:
 לא. אמר ויבא ערב, בניים בכל גבולם:
 לב. נתן גשמייהם ברד, איש להבות בארצם:
 לג. ויד גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם:
 לד. אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר:

לה. וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ, וַיֹּאכַל פְּרִי
אֲדָמָתָם:

לו. וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם:

לז. וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיֵן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:

לח. שָׂמַח מְצָרִים בְּצֵאתָם, כִּי נָפַל פְּחָדָם
עֲלֵיהֶם:

לט. פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּה, וַאֲשׁ לְהָאִיר לְיָלָה:

מ. שָׁאֵל וַיָּבֵא שָׁלוֹ, וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם:

מא. פָּתַח צוֹר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר:

מב. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת אֲבָרָהֶם עֲבָדָו:

מג. וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו:

מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:

מה. בְּעִבּוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ,
הִלְלוּיָהּ:

קלז

- א. על נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ,
בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן:
- ב. על עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תְּלִינוּ בְּנֵרוֹתֵינוּ:
- ג. כִּי שָׁם שְׂאֵלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ
שְׂמֹחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן:
- ד. אִיךָ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֶכֶד:
- ה. אִם אֲשַׁכַּחַךְ יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
- ו. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחֻפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי, אִם לֹא
אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי:
- ז. זָכַר יְהוָה לְבָנֵי אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם,
הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ:
- ח. בַּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁלָם לָךְ אֶת
גְּמוּלָךְ שְׂגִמְלַת לָנוּ:
- ט. אֲשֶׁרֵי שִׁיאֲחֹזוּ וְנַפִּיץ אֶת עַלְלִיךָ אֶל הַסַּלַע:

קג

א. הִלְלוּיָהּ הִלְלוּ אֵל בְּקֶדְשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרִקיעַ
עִזוֹ:

ב. הִלְלוּהוּ בְּגְבוּרָתוֹ הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:

ג. הִלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וּכְנֹר:

ד. הִלְלוּהוּ בְּתֶרֶף וּמַחֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוֹגֵב:

ה. הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שָׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי
תְּרוּעָה:

ו. כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהִלֵּל יְהוָה, הִלְלוּיָהּ:

לאחר סיום המזמורים יאמר שלושה פסוקים אלו:

כִּי יִתֵּן מְצִיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שְׁבוֹת
עַמּוֹ, יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת צְדִיקִים
מִיְהוָה, מְעוֹזָם בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזְרֵם יְהוָה וַיִּפְלְטֵם,
יִפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בּוֹ:

זאת התפלה מציאנו באמתחת הכתבים, והיא מעט
הפמות ורב האיכות

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אנת
לעלא, לעלא מן כלא, ולית לעלא מנה, דלית מחשבה
תפיסא בך כלל, ולך דומיה תהלה, ומרמס על כל
ברכה ותהלה. אותך אדרש, אותך אבקש שתחתך
תתירה דרך פבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד
השתלשלות שלי במקום שאני עומד, כפי אשר
נגלה לך, יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הזה תאיר עלי
אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי
רצונך באמת, כפי רצון מבחר הפרואים, לבלי לחשב
במחשבותי שום מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול
שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות ופוח צחות
וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. "הט
לבי אל עדותיך", ותן לי לב טהור לעבודך באמת.
וממצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל מהרה.
תשועת יהוה כהרף עין, לאור באור החיים כל ימי
היזתי על פני האדמה. ואזכה לחדש נעורי, הימים
שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי
מן העולם כביאתי, בלא חטא. ואזכה לחזות בנעם
יהוה ולבקר בהיכלו, בלו אומר כבוד, אמן נצח סלה
ועד:

